

Marlies Koers

SORRY
DAT IK JE
WAKKER BEL

*Het leven van een
verloskundige*

Spectrum

Omslagontwerp: Alexandra de Vries/Balthazar studio
Omslagfoto: Hanke Arkenbout Photography
Visagie: Stephanie Albrecht Make-up & Hair
Opmaak: Elgraphic
Met dank aan Van Veer Bags voor het beschikbaar stellen van de tas en Blanche Conceptstore Deventer voor de kleding.

ISBN 978 90 00 37235 5
ISBN 978 90 00 37972 9 (e-book)
NUR 320,402

© 2021 Marlies Koers
© 2021 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk 2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumlifestyle.nl
 Spectrum Lifestyle Boeken
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog	7
1. De baarmoeder	11
2. Teamvergadering	19
3. De Somersault manoeuvre	23
<i>Juli 2019</i>	33
4. Een stijgende bloeddruk	35
5. Het ijs breken	38
6. Groeivertraging	43
7. Stoom afblazen	47
8. Zonder strijd geen overwinning	53
9. Moederhart in duizend stukjes	57
10. Voorkomen is beter dan genezen	61
11. Een nek-aan-nekrace	66
<i>September 2019</i>	78
12. Cliëntenbespreking	81
13. Gebroken vliezen zonder weeën	85
14. De vogel is gevlogen	91
15. We zijn een team, jij en ik	94
16. <i>Fasten your seatbelts</i>	101
17. Op een grijze wolk	109
18. Sneller dan het licht	114
19. Duizendmaal sorry	119
20. Komt tijd, komt raad	125

21.	Geloof in die ene reden waarom het wel kan	130
22.	<i>Hard work pays off</i>	139
23.	De lancering	142
24.	Een beetje bloedverlies	146
25.	Rennen, vliegen, haasten	149
26.	Een geharmonieerde climax	154
27.	Aan een zijden draadje	160
28.	De wereld op zijn kop	168
29.	Als een meloen door een knoopsgat	171
30.	Kroamschudd'n	179
31.	<i>Houston, we've had a problem</i>	187
32.	Alle gekheid op een (spreekuur)stokje	192
33.	Van het plan afgestapt	196
34.	Als een zeepbel uiteengespat	202
35.	Verloskunde is een levensstijl	205
36.	De boog kan niet altijd gespannen zijn	209
37.	Een shot cafeïne is geen overbodige luxe	214
38.	Van de vijfde naar de eerste versnelling	217
39.	Afscheid nemen bestaat niet	221
40.	Doorgaan voor een elftal	225
41.	Veertig uur in een dag	231
42.	Op de kiezen bijten	234
43.	Ik hoef die troep niet thuis	239
44.	Liefde op het eerste gezicht	243
45.	Overtijd gaan	248
46.	Een keizerlijke geboorte	256
47.	Twintig ballen in de lucht houden	260
48.	Uitzichtloze toestand	264
49.	Brenger van het licht	268
	Nawoord	275
	Begrippen	277

Proloog

'Je mag hier gaan zitten,' zegt de man met het klembord in zijn hand. Hij tikt op de rugleuning van een stoel. 'Ze komen zo bij je.'

'Dank je wel,' zeg ik en kijk de kamer rond. Ik zie geen kapstok, dus ik leg mijn jas en tas op de grond om me daarna in de hoge stoel te laten zakken. De man geeft me een knipoog en verlaat dan de ruimte. Ik recht mijn rug en kijk mezelf aan in de spiegel tegenover me. Mijn haren hebben een lichte slag, en krullen niet meer zoals vanochtend. De trekken om mijn mond tonen een zweem van spanning. Mijn huid ziet er wat witjes uit, omdat ik me zonder make-up heb moeten melden vanavond. Mijn bleke huid lijkt versterkt te worden door het witte licht van de tientallen lampen rondom de spiegel. Ik grijns ongemakkelijk naar mezelf en met mijn voeten op het steuntje draai ik de stoel steeds heen en weer. Vanuit elke hoek bekijk ik mezelf. Langzaam buig ik mijn hoofd en richt mijn rechterwang naar de spiegel, om daarna mijn linker te bekijken. Net terwijl ik mijn lippen tuit en mijn wenkbrauwen optrek, zie ik in de spiegel dat de deur achter me opengaat. Ik schrik en voel me betrappt. Een man en een vrouw stappen kordaat de ruimte binnen. Hopelijk hebben ze mijn fotografische pose gemist.

'Dag schat, hoe issie?' vraagt de jongen zonder me aan te kijken, terwijl hij direct begint te rommelen in het kledingrek achter in de ruimte.

'Het gaat goed, dank je wel,' zeg ik.

De vrouw komt naast me staan en draait de stoel een kwartslag zodat ze me aan kan kijken.

‘Welkom hier. Ik ga je een *touch-up* geven zodat het er op beeld ook florissant uitziet.’

Zonder de kleur te testen, begint ze foundation op mijn kaak aan te brengen met een kwast. Geïnteresseerd kijk ik naar de vloeiende bewegingen van haar hand.

‘Vrouwen denken dat de basis bedoeld is om kleur aan te brengen in het gezicht, terwijl je daar blush voor hebt,’ zegt ze vriendelijk. ‘En als ik je zo inschat, houd je niet van zware make-up. Daarom kies ik voor een zachte tint, zowel voor je ogen als de lipkleur. Wel met een beetje parelmoer erin.’

‘Oké,’ zeg ik, niet wetend of ze een uitgebreider antwoord verwacht. Terwijl ze geroutineerd te werk gaat, zie ik de jongen achter in de ruimte verveeld scrollen op zijn telefoon. Af en toe kijkt hij op, waarbij onze blikken elkaar kruisen en hij beleefd glimlacht, zonder iets te zeggen.

Hoewel ik normaal gesproken altijd genoeg te kletsen heb, weet ik niet zo goed of ik nu kan praten, maar de stilte is niet vervelend. Ik friemel aan een loszittend draadje aan mijn broek. Werp een blik op de klok. Nog een halfuur. Mijn maag krimpt samen, de zenuwen beginnen te komen. Ik hoop dat er genoeg tijd is zodat ik nog even naar de wc kan. Even opruisen en mezelf moed in praten. Een nerveuze gielchel ontsnapt uit mijn mond. De vrouw grinnikt door deze onverwachte uiting. ‘Wat is er?’

‘Ik kan niet geloven dat ik hier zit. Dat er ruimte is voor mijn verhaal,’ zeg ik glimlachend.

‘Dat zeggen alle gasten als ze hier in de stoel zitten. Het komt goed, gewoon blijven ademen.’ Nadat ze klaar is met de make-up, spreidt ze haar vingers om van haar handen een kam te maken. Op een speelse manier beweegt ze door mijn krullen en kneedt ze er extra volume in. De enorme hoeveelheid haarlak zorgt ervoor dat de golfslag op zijn plek blijft zitten.

‘Je bent klaar. Succes zo.’

‘Bedankt,’ zeg ik, terwijl ik tevreden naar mijn spiegelbeeld kijk.

‘Ga je mee? We beginnen over tien minuten,’ zegt de jongen, zijn hand in zijn taille.

Ik sta op en trek mijn shirtje recht. Gemengde gevoelens. Trots wisselt zich af met blijdschap. Twijfel met spanning. Waar ben ik aan begonnen? Zitten mensen te wachten op mijn verhaal?

Ik adem diep in. Dit is pas het begin. Ik herhaal een quote in mijn hoofd die me inspireerde om dit pad te bewandelen de afgelopen tijd. *You create your own opportunities.*

Dan hoor ik mijn naam. Ik stap naar voren. Er zijn tientallen camera's, enthousiast klappend publiek en fel licht. Studio Artis.

Ik. Aan tafel bij Beau, live op nationale televisie! Mogen praten over mijn vak, mijn aanstaande boek en over mijn passie: verloskunde. Dat wat me zo na aan het hart ligt. Wat zal dit nieuwe hoofdstuk gaan brengen?

De baarmoeder

Week 1

Schuifelend op pantoffels komt Koen de slaapkamer binnen, in zijn handen een groot dienblad met mokken en gebakshoteltjes erop. Hij bukt voorzichtig, zodat hij onder de slinger met kaartjes door kan, en zet het dienblad achter op het bed. 'Momentje, ik moet nog even iets ophalen,' zegt hij mysterieus, om daarna de slaapkamer weer uit te lopen. Voor ik met mijn ogen kan knippen, is de jonge vader weer terug met een kartonnen doosje in zijn hand. Hij kijkt me triomfantelijk aan.

'Belofte maakt schuld!'

'Wat bedoel je?' vraag ik.

'Je zat er maar 14 gram naast, het geboortegewicht van Hugo is 3314 gram!' zegt Maartje.

'Toen ik hoorde dat jij zou komen vandaag, ben ik meteen naar de bakker gefietst. Ik heb onze weddenschap verloren.'

'Hebben jullie dat onthouden?' vraag ik verrast.

'We vonden het zo leuk dat je bij de laatste controle een schatting deed van het geboortegewicht, dat we het hebben genoteerd op het afsprakenkaartje,' zegt Koen. 'Ik gokte op 3150 gram en ik weet nog dat je toen grappend zei dat we konden wedden om gebakjes.'

'Dat is waar ook,' lach ik, terugdenkend aan het spreekuur.

'Als je dit altijd zo goed inschat, is dat niet zo goed voor de lijn,' zegt de kraamverzorgster als ze de slaapkamer binnenkomt.

Ik kijk naar de diverse gebakjes in de doos voor me en kies een roze kasteeltje. Het water loopt me in de mond. Terwijl we koffiedrinken

en samen de bevalling stap voor stap doornemen, hoor ik het deuntje van de diensttelefoon. Ik verontschuldig me bij Koen en Maartje, pak de telefoon uit de binnenzak van mijn jas en loop de slaapkamer uit voor privacy. Ik stap de babykamer in, doe de deur achter me dicht en neem op. 'Met Marlies Koers, verloskundige.'

'Hoi, met Deborah. Ik heb je vanmorgen rond kwart over zeven ook gesproken, omdat ik toen de hele nacht pijnlijke krampen had gehad zonder regelmaat. Ze komen nu wel iets vaker, maar nog steeds onregelmatig. En ze duren maar twintig seconden.'

'Hoe vaak komen ze nu?' vraag ik.

'Soms om de drie minuten, soms om de vijf tot acht. Ook verlies ik wat slijm, vermengd met bloed. Dit is normaal volgens mij. Heb je nog tips zodat het gaat doorzetten? Het duurt anders zo lang.'

'Misschien is het een idee om even lekker te gaan douchen. Het warme water helpt je ontspannen en daar krijg je vaak ook weer sterkere weeën van.'

'Dat ik daar zelf nog niet aan heb gedacht,' antwoordt ze. 'Ik ga het direct doen. Hopelijk tot straks.'

'Wil je me bellen als de weeën regelmatig komen om de drie tot vijf minuten en ongeveer veertig tot zestig seconden per keer duren? Of als je me eerder nodig hebt natuurlijk,' zeg ik. Dat belooft ze.

Als ik terugkom in de slaapkamer is Maartje bezig om Hugo aan te leggen, de kraamverzorgster geeft geroutineerd aanwijzingen.

'Zijn buik tegen jouw buik. Wachten tot hij een grote hap doet. Ja zo, heel goed.'

'De borstvoeding komt al een beetje op gang, maar Hugo raakt gefrustreerd als het hem niet snel genoeg gaat,' zegt Maartje. Het puntje van haar tong is zichtbaar tussen haar lippen, een teken van opperste concentratie.

'Kind van zijn vader,' zegt Koen.

Terwijl zij bezig zijn met het aanleggen, ontferm ik me over het kraamzorgdossier. Ik bekijk de gemeten controles zoals temperatuur, de polsslag en de baarmoederstand, om ze daarna op mijn eigen laptop in te vullen. Alles in dit kraamgezin verloopt volgens het boekje. Omdat het mijn enige visite van vandaag is, neem ik ruim de tijd om

mee te kijken met de voeding. Ondertussen kletsen we en beantwoord ik vragen. Dan gaat de diensttelefoon opnieuw. Het is 11:37 uur. Ik neem op.

'Dag, je spreekt met Jesse. Je hebt ongeveer een halfuurtje geleden mijn vrouw Deborah aan de lijn gehad. Ze heeft veel pijn en begint ook wat bloed te verliezen. Kun je langskomen?'

'Natuurlijk kan dat. Heeft de douche geholpen?'

'Jawel. Het werd vrijwel direct regelmatig, en sterker van kracht. Het lijkt nu goed door te zetten,' zegt hij.

'Ik ben nu bij iemand anders, ik rond hier af en ik kom zo snel mogelijk jullie kant op. Ik ben er met een kwartiertje,' zeg ik.

'Dank je wel, tot zo.'

Ik loop de slaapkamer in van Maartje en Koen om afscheid te nemen. 'Ik moet gaan, er is een bevalling. Kan ik nog iets voor jullie betekenen?' Zowel de kraamverzorgster als het stel schudden hun hoofd. 'Nee hoor, ga maar gauw. We redden ons goed hier.'

'Mijn collega komt overmorgen weer kijken. Mochten jullie eerder willen overleggen, bel ons gerust,' zeg ik terwijl ik mijn jas aandoe. In de deuropening draai ik me nog een keer om. 'Nogmaals bedankt voor de koffie en het gebakje!'

Het is vijf over twaalf als ik parkeer naast de statige twee-onder-een-kapwoning van Jesse en Deborah. Het grind knerpt onder mijn voeten als ik naar de voordeur loop. 'Familie Wassenaer' staat er in krullende letters op het bordje naast de deur. Ik voel aan de garage-deur, maar die zit op slot en dus trek ik aan het koord van de bel naast de voordeur. Niet veel later verschijnt het hoofd van Jesse achter het kleine raampje.

'Fijn dat je er bent,' zegt hij als hij opendoet. Hij is strak in het pak gekleed en zijn schoenen klikken op de granito vloer in de hal.

'Wat zie je er netjes uit,' zeg ik.

'Ik had eigenlijk een dag met afspraken buiten de deur. Heb mijn baas al gebeld dat ik niet kom. Prioriteiten hè,' knipoogt hij. Deborah zit in een badjas op de bank in de woonkamer. Nog niet heftig zuchtend, maar als er een wee komt dan moet ze zich concentreren op haar ademhaling.

‘Mag ik naast je zitten?’ vraagt ik. Ze knikt en klopt op de lege plek naast haar.

‘Sinds ik heb gedoucht is het een stuk pittiger. En ik had net wat helder bloed in mijn maandverband. Die heb ik voor je bewaard, ik heb gelezen dat jullie daarnaar willen kijken. Ik vind het vrij vies, maar oké,’ zegt ze.

‘Prima, daar kijk ik zo meteen naar. Fijn dat het lijkt door te zetten, zeker na afgelopen nacht,’ zeg ik.

‘Duurt het altijd zo lang? Ik ben al sinds gisteravond bezig en voel me zo moe.’ Ze gaat.

Jesse, die in de fauteuil bij het raam zit, zijn benen over elkaar geslagen, vult aan. ‘Het begon rond het avondeten. Elke keer om de zes à zeven minuten. Dat was vannacht ook zo. We hebben geen oog dichtgedaan.’ Terwijl ik zo bij hen zit en luister naar wat ze vertellen, observeer ik Deborah enige tijd om te zien in welke fase van de bevalling ze zit.

‘Ik wil graag weten hoeveel centimeter ontsluiting ik heb. Kan het hier op de bank? Het kost me veel moeite om de trap naar boven op te gaan,’ zegt Deborah.

‘Natuurlijk.’ Ik leg een celstof onderlegger onder haar billen, om de bank te beschermen tegen vocht dat eventueel vrijkomt.

‘De baarmoedermond staat twee à drie centimeter open,’ zeg ik. Deborah zucht. ‘Zo weinig? Niet eens op de helft. Wat een tegenvaller. Gaat het wel vandaag gebeuren?’

Ik leg uit dat de aanloop van een bevalling lang kan duren. En dat er een verschil zit tussen de vroege start en het daadwerkelijke begin van een bevalling. Bij een vroege start zien we vaak dat vrouwen een pijnlijke onderbuik hebben, dat er lange pauzes tussen de weeën zitten en dat ze maximaal dertig tot veertig seconden duren. De pijn is vermoeiend, zeker omdat de baarmoedermond niet of nauwelijks dunner wordt.

‘Wanneer is de bevalling dan daadwerkelijk begonnen?’ vraagt Jesse.

‘Zodra de weeën regelmatig komen en als de pijn en intensiteit toenemen. De weeën duren dan langer per keer en ze zorgen voor ontsluiting van de baarmoedermond. We zitten nu op een kantelpunt. De baarmoedermond gaat straks centraler in het baringskanaal lig-

gen en hij wordt platter en weker, zodat hij verder kan gaan met het opengaan: de ontsluiting.’ Terwijl Deborah teleurgesteld oogt, probeert Jesse haar op te peppen terwijl hij haar een kus op haar hoofd geeft. ‘Dit komt goed Deb, er is in ieder geval iets gaande. We gaan er gewoon voor samen. Misschien kun je straks even op de bal om de weeën op te vangen, dan maak ik een lichte lunch klaar. Dat zal je goed doen.’ We spreken af dat ik over twee uurtjes weer kom kijken. In de tussentijd gaan zij zich focussen op ontspanning zoeken. Ze heeft geleerd bij zwangerschapsyoga dat dit op een positieve manier het bevallingsproces stimuleert. ‘Ik ben rond 15:00 uur terug. Mochten de vliezen in de tussentijd breken of de weeën worden een stuk heftiger en je wilt graag overleggen, dan hoor ik van jullie,’ zeg ik.

Als ik wegrijd bij Jesse en Deborah besluit ik om even naar het winkelcentrum te gaan. Ik moet nog boodschappen doen voor het eten vanavond. Overal liggen nog vuurwerkresten op het plein, een aandenken aan de jaarwisseling. Ik slalom tussen de papperige, natte prut door en stap de winkel in. Als mijn dienst rond 19:00 uur is afgelopen, komen mijn ouders eten bij mij en mijn vriend, Martan. Samen met hem bezoek ik in de week na de jaarwisseling zo veel mogelijk familie om ze een gelukkig nieuwjaar te wensen. Het zal een bijzonder jaar worden. Ik ben bijna klaar met het schrijven van mijn eerste boek, morgen ga ik de laatste puntjes op de i zetten zodat ik het ruwe manuscript naar mijn redacteur kan sturen. Het geeft me een licht gevoel, al weet ik dat er daarna nog redactierondes komen. Gewapend met het mandje ga ik gedachteloos de winkel door, zwaai even naar een bekende, en blijf voor het toetjesschap hangen als de diensttelefoon gaat. Ik herken het nummer van vanmorgen.

‘Marlies, met Jesse weer. Deborah is net naar het toilet geweest. Haar darmen lijken flink van slag, maar volgens mij is dat nu klaar. De weeën zijn een stuk heftiger en volgen elkaar heel vlot op. Ik zou het prettig vinden als je komt.’

‘Natuurlijk. Ik ben bij jullie om de hoek in de supermarkt. Ik ga afrekenen en dan kom ik, oké?’

Terwijl ik even later mijn pinpas aan de zijkant van het apparaat houd, gaat de diensttelefoon opnieuw. Ik verontschuldigd me tegenover

de caissière – ik vind het altijd asociaal als iemand luid staat te bellen terwijl hij in de rij staat – en neem op. ‘Je moet nu komen denk ik,’ zegt Jesse gehaast, ‘ze zegt dat ze persdrang krijgt. Wat moet ik doen?’ Ik gris het bonnetje uit het apparaat, mime tot ziens naar de caissière en loop op een draf naar de auto.

‘Waar is Deborah nu?’

‘Ze zat onder de douche toen ze plots begon te gillen, en ze is nu nog steeds in de badkamer,’ zegt hij.

‘Probeer haar op bed te krijgen, het liefst op de linkerzij. Dan krijgt de baby voldoende zuurstof. Wil je me op de luidspreker zetten? Ik blijf aan de lijn.’ Ik hoor gerommel en dan een schallend geluid.

‘Ja, je staat op luidspreker nu!’ klinkt de galmende stem van Jesse.

‘Deborah, hoor je me? Ik ben naar je onderweg,’ zeg ik rustig. ‘Wat belangrijk is, is dat je zo lang mogelijk blijft zuchten. Jesse, zorg dat je een stapel handdoeken of hydrofiele luiers in de buurt hebt.’

‘Ik kan het niet tegenhouden!’ gilt Deborah. Ze klinkt in paniek en ik hoor dat ze begint te hyperventileren. Haar stem is hoog, haar ademhaling is versneld. ‘Deborah, je bent goed bezig. Probeer in te ademen door je neus en uit door je mond,’ zeg ik, terwijl ik ondertussen de boodschappen zo snel mogelijk in de kofferbak leg. Ook Jesse hoor ik steeds opnieuw zeggen dat ze door haar neus in moet ademen en door haar mond weer uit.

‘Ik heb handdoeken bij de hand,’ zegt hij, verrassend kalm. Het kreunende geluid van Deborah, wat eindigt in grommen, klinkt inderdaad alsof haar buik mee wil duwen.

‘Jesse?’ vraag ik, ‘de achterdeur is open toch?’

‘Ja, je kunt zo doorlopen.’ Ondertussen hoor ik hem rustig praten tegen Deborah, dat ze moet proberen op te staan en dat hij haar naar het bed wil tillen. Maar het lukt haar niet. Wee na wee volgt zich op. ‘Ik ben onderweg, maar mijn telefoon gaat zo over op de carkit. Niet schrikken als ik wegval, het duurt hoogstens tien seconden,’ zeg ik.

‘Pfff, pfff, pfff, pfff...’ klinkt het even later keihard door de auto. Snel draai ik het volume zachter en ga op weg. Het is letterlijk vijf minuten rijden, gelukkig. Deborah krijgt steeds harder, dus ik spreek haar gerichter aan. ‘Deborah, hoor je me?’

‘Uhuh,’ puft ze.

‘Je doet het hartstikke goed. Het is overweldigend, dat weet ik. Maar je moet blijven zuchten, ook al voel je een enorme druk. Dat is het hoofdje van de baby. Ik ben er bijna. Zucht maar met me mee.’ Daarop kalmeert ze weer iets en puft staccato met me mee.

‘Oh jee!’ hoor ik Jesse plots zeggen.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Ik zie iets tussen haar benen, kan dat?’

‘Zie je haren?’ vraag ik.

‘Een bruin bolletje, ter grootte van een mandarijn!’ Wat hij precies met bruin bolletje bedoelt weet ik niet. ‘Zie je haren?’ herhaal ik.

‘Geen idee, het is echt een bruin bolletje!’ zegt hij opnieuw. ‘Waar rijd je?’

‘In de straat. Deborah, blijven zuchten meid, nog een minuut.’ Zo snel als ik kan pak ik mijn tas en ren over het nattige grindpad. Ik ben benieuwd of ik dit haal. Zo snel als mijn voeten me willen dragen, stuif ik de trap op, elke keer een trede overslaand. Mijn coachende stem hoor ik boven in echo uit de badkamer komen. Ik druk de lijn weg en roep dat ik er ben. Deborah ligt op haar rug in de badkamer, met haar handen voor haar gezicht en haar knieën opgetrokken. Jesse zit op zijn knieën tussen haar benen met een grote handdoek in zijn handen, de mouwen van zijn witte overhemd zijn opgestroopt. Het zweet parelt op zijn voorhoofd, woest veegt hij het weg met zijn arm. Ik kom naast hem zitten en zie nu wat Jesse bedoelt met een bruin bolletje. De vliezen zijn nog niet gebroken en daardoor is de vochtblaas tussen de schaamlippen te zien. Het water lijkt donker door het hoofdje met haar erachter. Zelfs de vlokjes huidsmeer zie ik drijven. Een bijzondere aanblik. Ik aai Deborah over haar haar. ‘Je kindje komt. Het gaat super. Doe maar wat je lijf je ingeeft,’ moedig ik haar aan. Dat laat ze zich geen twee keer zeggen. Direct volgt er een perswee en met een enorme oerkracht drukt ze mee. De vochtblaas knapt onder deze enorme spanning en het vruchtwater spat uiteen op het kraakwitte overhemd en in het gezicht van Jesse. Hij proest het uit, maar lang de tijd om erbij stil te staan heeft hij niet. Direct daarna volgt het hoofdje van de baby. Deborah perst en perst, ze geeft alles wat ze heeft. Hoe kan ze ook anders, het is tijd voor deze baby.

‘Pak hem maar als je wilt,’ zeg ik, terwijl ik Jesse een tikje met mijn elleboog geef. Hij zit er al zo mooi klaar voor. Heel voorzichtig pakt hij het glibberige kindje aan, met zijn pinken onder de okseltjes en zijn handen aan weerszijden van het hoofd, alsof hij nooit anders heeft gedaan. Gevolgd door een luide kreet van blijdschap legt hij het kindje op de borst van zijn vrouw. Deborah lacht en huilt tegelijk, shakend op de badmat. Haar kindje drukt ze tegen zich aan. Jesse aait met zijn grote handen over het harige hoofdje van de baby.

‘Jij had haast, kleintje!’ zegt hij meerdere keren vol ongeloof.

Nadat Deborah is bijgekomen van de schrik, verplaatsen we ons naar de slaapkamer waar we Deborah in bed helpen. Het nageboortetijdperk verloopt ongecompliceerd, want het bloedverlies is weinig en ik hoef maar twee hechtingen te zetten. Als een koningin zit ze op het bed, stralend met de baby op haar arm.

Ik bel de kraamzorgorganisatie om te vertellen dat de baby geboren is. Twee uur na deze belevenis neem ik afscheid van dit stel.

‘Marlies?’

‘Ja?’ Ik draai me om in de deuropening.

‘Bedankt dat je onze baarmoeder wilde zijn!’ zegt Jesse met een grote glimlach.

Teamvergadering

Week 2

‘Joehoe!’ roep ik als ik de praktijk binnenstap en naar Claudia’s blij gezicht kijk.

Onze assistente zwaait naar me van achter haar bureau, maar zegt niets terug omdat ze aan het telefoneren is. Ik sla mijn hand voor mijn mond, me realiserend dat haar gesprekspartner aan de andere kant van de lijn mijn vrolijke begroeting mogelijk gehoord heeft. Claudia knipoogt en krabbelt ondertussen aantekeningen op een briefje. Meestal is het in de ochtend een drukte van jewelste door tientallen telefoontjes op de praktijklijn, cliënten die ondertussen binnenkomen voor hun reguliere spreekuurcontrole en de postbode die af en aan pakketten met bestelde artikelen zoals handschoenen en andere disposables komt leveren. Nu is de sfeer nog kalm, er is geen cliënt te zien in de wachtkamer. Ook mijn dienst die gisteravond om 19:00 uur is ingegaan verloopt rustig tot nu toe.

Het enige wat me opvalt is dat de ruimte waar Claudia zit in een groene wolk gehuld is. De ledpanelen in het plafond geven ineens de kleur van gras af. Het lijkt wel alsof ik door een gekleurde bril kijk, zelfs de witte kasten zijn groen. Vragend kijk ik naar Claudia, ook al weet ik dat ze aan de telefoon zit. Er verschijnt een grote glimlach op haar gezicht en ze steekt haar duim op. Ze heeft de afstandsbediening met het kleurwiel gevonden, denk ik grinnikend. Zodra ik voorbij haar bureau ben, kom ik langs de kaartjeswand. Tientallen geboortekaartjes hangen hier, gestuurd door kersverse ouders. Het is een wirwar van namen, kleuren en lettertypen. Het blijft leuk om te kijken